

KAREN
KINGSBURY

WAAR
IK VOOR
LEEF

Karen Kingsbury

Waar ik voor leef

Roman

Vertaald door Marianne Grandia

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Marianne Grandia
Ontwerp omslag: Mark Hesseling
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 297 3203 1
ISBN 978 90 297 3204 8 (e-book)
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Truly, Madly, Deeply* bij Atria Books, een imprint van Simon & Schuster Inc., New York, USA.

© Karen Kingsbury, 2020.

© 2021 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht.
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Dit boek draag ik op aan Donald, de liefde van mijn leven, met wie ik al tweeëndertig jaar ben getrouwd, en aan onze prachtige kinderen en kleinkinderen. Jullie aanwezigheid maakt mijn levensreis adembenemend. Elk moment dat we met elkaar doorbrengen, is een voorproefje op de eeuwigheid. Ik hou van jullie, iedere ademhaling, elke hartslag weer. Ook draag ik dit boek op aan God, de Almachtige die mij tot op heden met dit alles heeft gezegend.

Dit boek maakt deel uit van de serie over de familie Baxter, maar het kan worden gelezen als op zichzelf staande roman.

Achter in dit boek staat meer informatie over de familie Baxter. *Waar ik voor leef* is voor jónú – of je de Baxters nu al een jaar of tien volgt of ze pas nu ontdekt.

1

Met het parelwitte, zijdeachtige zand van Karon Beach op het eiland Phuket in de Andamanse Zee onder zijn blote voeten, voelde Tommy Baxter zich mijlenver verwijderd van de werkelijkheid. Naast hem liep het enige meisje van wie hij ooit had gehouden, het meisje dat hij had ontmoet tijdens zijn eerste bovenbouwjaar op Northside High School. Het meisje dat zijn hart volledig had veroverd.

Annalee Miller.

‘Deze dag zal voor altijd in mijn geheugen staan.’ Tommy verstrengelde zijn vingers met de hare terwijl ze in een ontspannen tempo verder wandelden. ‘Elk detail ervan.’

Een briesje vanaf de Indische Oceaan speelde met haar lange, lichtblonde haar, waardoor het over haar blote schouders danste. ‘Als ik ooit mijn levensverhaal opschrijf,’ zei ze, terwijl ze met een glimlach naar hem opkeek, ‘dan zal de passage over de tijd die ik samen met jou aan de andere kant van de wereld heb doorgebracht, altijd mijn favoriete gedeelte zijn.’

Tommy kon nauwelijks ademhalen. Haar groene ogen hadden hem al gefascineerd toen hij Annalee voor het eerst zag en nog steeds miste zijn hart een slag als ze hem aankeek. Dat zou nooit veranderen.

Binnen enkele weken zouden ze aan hun laatste jaar op Northside High beginnen, maar nu zouden ze nog een paar dagen op Phuket verblijven en samen met Annalee’s familie de westkust van Thailand bezoeken. Daar hadden ze al sinds mei naar uitgekeken.

‘De vissersboot vertrekt over twee uur.’ Annalee keek over het water uit. ‘God gaf ons de perfecte dag ervoor.’ Ze ging iets langzamer lopen. ‘Laten we teruggaan. Ik ben een beetje moe.’

Tommy werd overspoeld door de bezorgdheid die hij de vorige dag ook had gevoeld toen ze zei dat ze meer rust nodig had. 'Hoe heb je geslapen?'

'Goed.' Annalee draaide haar gezicht weer naar hem toe. 'Maak je geen zorgen, Tommy. Het komt gewoon door het tijdsverschil. Dat is alles.'

Dat klinkt aannemelijk. Ze liepen per slot van rekening elf uur op Indiana voor. Maar waren ze hier al niet lang genoeg om aan het verschil gewend te zijn? Ieder ander van hun gezelschap was uitgerust.

Hij hield haar hand iets steviger vast. 'Misschien moet je vandaag vroeger naar bed.'

'Oké.' Ze leek zich geen zorgen te maken. 'Goed idee.'

Op hun gemak wandelden ze terug. Tommy keek naar de rij vijfsterrenhotels langs het zandstrand. Er was nergens meer aan te merken dat deze prachtige kuststrook in 2004 door een tsunami was verwoest. De stranden van Phuket hadden een geweldige comeback gemaakt en trokken meer toeristen dan ooit.

Toch was Annalee's familie niet voor een vakantie naar dit bergachtige eiland met haar tropisch regenwoud afgereisd. De Millers waren hier deze week vanwege hun werk. Annalee's ouders waren de leiders van Each One International, een liefdadigheidsorganisatie met kantoren over heel de wereld. Each One had als doel om de verlorenen en minstbedeelden in diverse steden op te zoeken, in hun fysieke noden te voorzien, veiligheid te bieden en hun over Gods liefde te vertellen.

Annalee's ouders hadden op Karen Beach diverse keren vergaderd met de plaatselijke leiders van Each One. Tommy sliep bij Austin, Annalee's jongere broer, op de kamer en Annalee deelde een kamer met haar ouders. Hierdoor was ze op de hoogte van hun vergaderingen en het werk dat voor hen lag.

Tot op heden was de reis buitengewoon waardevol geweest.

Tommy ademde diep in en vulde zijn longen met de zilte

lucht. De dagen op het strand hadden oneindig geleken, maar morgen zou het zwaar worden. Dan zouden ze met zijn allen naar Phuket City gaan en naar de verloederde Bangla Road in Patong. Annalee's ouders hadden hen ervoor gewaarschuwd dat ze er die dag ook op voorbereid moesten zijn om mensen uit een gevaarlijke situatie te bevrijden.

'Laten we even gaan zitten.' Tommy keek Annalee onderzoekend aan. Haar gezicht was gebruid van de dagen op het strand, maar haar ogen stonden niet goed. 'Of misschien moet je even gaan slapen. Voor de visticht.'

Annalee schudde haar hoofd. 'Dat hoeft niet.' Ze knikte naar hun stoelen op het strand. 'Dit is prima.'

Ze gingen zitten en strekten hun benen. Annalee haalde diep adem. 'Het laatste schooljaar. Hoe kan het dat het nu al zover is?'

'De tijd vliegt.' De zon strooide duizenden diamanten uit over het water. Tommy draaide zich naar Annalee toe. 'Weet je zeker dat je in Indiana wilt studeren?'

'Ik denk het wel.' Ze haakte haar pink om de zijne. 'New York University lijkt me wel heerlijk, maar ik ben liever dicht bij mijn familie.'

Ze hadden allebei al vroeg een aanvraag ingediend bij de Universiteit van Indiana in Bloomington, een uur rijden van hun woonplaats. Alle ooms en tantes van Tommy woonden daar, evenals zijn opa John Baxter. Tommy moest een keuze maken tussen Indiana, Harvard, Duke en de University of Southern California.

Er waren echter dagen waarop Tommy aan al die opties twijfelde. 'Ik denk er nog steeds over om het leger in te gaan. Als ik in mei mijn diploma heb gehaald, kan ik naar het rekruteringsbureau gaan.' Hij streek met zijn hand door zijn korte, blonde haar. 'Het leger kan niet zonder mensen die dat werk willen doen.'

'Dat is waar.' Ze hadden dit gesprek eerder gevoerd. An-

nalee wilde dat hij de richting koos waar God hem toe riep. Ze begreep dat ze niet meer samen zouden zijn als hij dienst nam in het leger. Misschien zouden ze elkaar jarenlang niet of nauwelijks zien. 'Als jij soldaat wordt, zul je de beste zijn die ze ooit hebben gehad.'

Tommy wreef met zijn duim over haar vingers. Dit was nog een reden waarom hij van haar hield. Ze probeerde niet zoals zijn ouders zijn leven voor hem uit te stippelen, had geen bijbedoelingen. Hij keek naar Annalee. 'Ik kan natuurlijk ook nog steeds voor arts gaan leren.' Hij knipoogde. 'Daar zou ik mijn moeder gelukkig mee maken.'

'We hoeven nog niet te beslissen.' Ze leunde met haar hoofd achterover en sloot haar ogen. 'Ik voel hier de aanwezigheid van Gods Geest. In de aanraking van de wind en in het zachte zand.'

'Hm-m.' Hij kon zijn blik niet van haar afwenden. 'Ik ervaar Hem hier ook.'

***

Het regende in dit deel van Azië in juli elke dag, maar deze middag niet. Het strand baadde in het zonlicht toen Tommy Annalee de vissersboot in hielp. Haar ouders, Austin en twee vissers annex gidsen waren al aan boord.

Tommy gleed uit terwijl hij in de boot stapte, maar Annalee kon hem nog net opvangen voordat hij zou vallen. 'Whoeh!' Hij wist zijn evenwicht weer te herstellen.

'Het is maar goed dat ik me fitter voel.' Ze lachte. 'Zo klein ben je niet om op te vangen.'

'Nee.' Met zijn lengte van een meter tweeënnegentig was hij ruim twintig centimeter langer dan Annalee. Mensen hielden hem vaak voor een beroepssporter. Hij gaf haar een snelle knuffel. 'Ik testte je gewoon even.'

Dan en Donna Miller zaten voor in de boot met de gidsen. Ze hoopten een marlijn voor de maaltijd te vangen. Austin

bleef met Tommy en Annalee achter in de boot.

Na enkele honderden meters bij de kust vandaan te zijn, zagen ze de eerste dolfijn. Bijna direct daarna doken er dicht bij de boot nog vijf op. Hans, de kapitein en gids, zette onmiddellijk de motoren uit. 'Dolfijnen weten wat er gaat gebeuren.' Hans was een door en door ervaren visser. Zijn baseballpet stond achterstevoren op zijn hoofd en tussen zijn door de zon gebarsten lippen bungelde een doorweekte, niet aangestoken sigaar. Hij wees naar het woelige water naast de boot. 'Er gebeurt hier van alles.'

'Mag ik het water in?' Austin trok razendsnel zijn shirt uit en sprong op een van de banken. 'Ik heb altijd al met dolfijnen willen zwemmen.'

'Geen denken aan!' Hans gebaarde Austin van de bank af te gaan. 'Dan dien je als lokaas, jongen. Dolfijnen zijn niet de enige dieren die we aantrekken.'

Austin keek over de rand van de boot. 'Daar dacht ik niet aan.' Hij deed een stap naar achteren. 'Rifhaaien, toch? Maar ik heb gelezen dat zij niet bijten.'

'Nog maar twee jaar geleden heeft er eentje iemands voet afgebeten.' Hans trok zijn verweerde wenkbrauwen op. 'Blijf in de boot.'

De gids voorzag iedereen van een hengel met een haspel. Ook Annalee pakte een hengel aan. Dat vond Tommy een goed teken. Ze had gezegd dat ze niet zou vissen als ze zich niet fit genoeg voelde. *Eindelijk. Ze is de jetlag te boven.*

Een uur later ving Austin een geelvintonijn, maar de vis wist zich los te rukken. Tien minuten voordat ze naar de kust terug zouden varen, voelde Tommy ineens een sterke ruk aan zijn hengel. 'Hé! Ik heb er een!' De vis verdubbelde zijn kracht. Tommy zette zijn hielen tegen de binnenkant van de boot en boog door zijn knieën. 'Help me!'

Annalee's vader kwam naar hem toegesneld en sloeg zijn armen om Tommy's middel. Samen spanden ze zich tot het

uiterste in om het gevecht met de vis te winnen.

‘Het is een marlijn!’ Annalee’s vader was de eerste die de stekels op de rug van de vis te zien kreeg. ‘We hebben er een!’

‘Langzaam binnenhalen, heren.’ Hans was bij hen komen staan. ‘Zo ja... zo moet het!’

Het oceaanwater spatte in hun gezicht, maar Tommy en meneer Miller hielden vol tot de enorme vis over de reling van de boot getrokken was. Buiten adem gaven ze elkaar een high five.

‘Niet te geloven.’ Annalee legde haar hand op Tommy’s schouder. ‘Hij heeft de afmeting van een haai!’

Ze zat er niet ver naast. Tommy had foto’s van een marlijn gezien, maar niets had hem voorbereid op de vangst van zo’n reus als deze. Hans hielp Tommy en meneer Miller om de vis omhoog te houden voor een foto. Daarna legden ze de vis in een grote teil met ijs.

Nog nahijgend wendde Tommy zich tot meneer Miller. ‘Bedankt voor de hulp!’ Tommy veegde het oceaanwater van zijn gezicht. ‘Dat was te gek!’

‘Teamwork.’ Meneer Miller sloeg zijn armen om zijn vrouw en Austin heen. ‘Het is een enorme vangst.’

‘Gefeliciteerd!’ Hans mat de vis op en draaide zich naar hen toe. ‘De grootste marlijn van het jaar!’ Hij glimlachte breed. ‘De meeste toeristen vangen niets. Jullie zijn een bijzondere groep!’

Terug op het strand maakte Hans de vis schoon en bakte hij hem boven een open vuur. Wat ze niet op konden, zou hij meenemen naar een restaurant in de buurt, waar mensen in de rij zouden staan voor gratis vis.

Nadat Hans weg was, zat Tommy met Annalee en haar familie aan een tafel vlak bij het water. Meneer Miller vroeg een zegen over het eten. ‘Ik voel dat deze dag in de zon een scheidslijn is, God. Vandaag zien we hoe het leven met Uw genade en goedheid is.’ Hij zweeg een moment. ‘Morgen zullen we zien hoe het is voor de verlaten kinderen in Phuket.’

De woorden van de man stemden tot ernst. Tommy wist dat ze de volgende dag aan het werk moesten, maar tot nu had hij er geen idee van wat dat precies zou inhouden. Hij keek Annalee's vader aan. 'Zoals u weet ben ik vorig jaar met mijn familie naar Afrika geweest. We hebben weeshuizen geschil-derd en met de kinderen armbandjes gemaakt.' Hij aarzelde. 'Zal het zo iets zijn?'

Meneer Miller schudde zijn hoofd. 'We houden wel toezicht op een weeshuis in Phuket.' Zijn stem werd ernstiger. 'Maar ik ben bang dat we tijdens deze reis prioriteit moeten geven aan iets anders.'

'Door de toename van het toerisme is de seksindustrie enorm gegroeid.' Mevrouw Miller pakte de hand van haar man vast. 'Twintig minuten rijden hiervandaan is er op het strand een openbare markt waar kinderen worden verkocht.' Ze legde uit dat Each One samenwerkte met de lokale wets-handhavers om de mensenhandel te stoppen. 'Maar nog steeds worden er uit heel Azië kinderen als slaven hierheen gebracht. We bevrijden hen, maar de jongsten van hen weten soms niet eens waar ze vandaan komen.'

Tommy dacht aan zijn jongere zus. Malin was nu twaalf. Als iemand haar zou ontvoeren en haar zou dwingen tot... Hij wilde niet verder denken. Hij zou alles doen om haar te beschermen. 'Dus jullie bevrijden deze kinderen, en dan... waar gaan ze dan heen?'

Meneer Miller vertelde dat Each One kortgeleden een opvanghuis had geopend met veertig kamers en evenzoveel opgeleide vrijwilligers. Ze wilden de kinderen een veilige plek bieden, van eten voorzien en ze met hun familie herenigen. Als die gevonden kon worden.

'En als de kinderen niemand hebben?' Annalee's schouder streek langs die van Tommy. 'Ik... ik had er geen idee van hoe erg het hier is geworden.'

Austin leunde met zijn ellebogen op de houten tafel. 'Ik

heb hier met pap over gesproken voordat we weggingen. Ik vroeg precies hetzelfde.' Hij keek naar zijn vader. 'Wat als de kinderen niemand hebben?'

'Dat gebeurt soms.' Meneer Miller zweeg even. 'Een wees-kind is de makkelijkste prooi voor deze verziekte handel.'

'Wat vreselijk.' Tommy kon het nauwelijks bevatten. 'Hoe gaat het dan verder? In het opvanghuis?'

Meneer Miller sloeg zijn armen over elkaar. 'Sommige kinderen blijven daar tot we een ander onderkomen voor hen hebben gevonden. Een veilige plek, waar ze krijgen waar ze zo wanhopig naar verlangen... Een familie.'

***

Na de maaltijd liepen Annalee en Tommy naar de stoelen waarin ze eerder hadden gezeten. De ondergaande zon schilderde roze en gele strepen in de weidse blauwe lucht.

Een tijdlang zaten ze zwiingend bij elkaar. Het zachte geluid van de branding en het ruisen van de wind in de palmbomen vlak naast hen was genoeg. In de verte echode het gekrijs van een papegaai tegen de heuvels.

Tommy pakte Annalee's hand en bracht hem naar zijn lippen. Al aan het begin van hun relatie hadden ze een afspraak met elkaar gemaakt. Ze mochten elkaars hand vasthouden, elkaar knuffelen en kussen. Meer niet. Niet tot ze ouder waren. Niet tot de tijd ervoor was aangebroken.

Er waren echter momenten dat het bijna onmogelijk was om zich aan hun afspraak te houden. Zoals vorig jaar, toen Tommy Annalee na het bal naar huis had gebracht en haar ouders niet thuis waren. Ze hadden voor het huis op de veranda gestaan en hij had haar gezicht tussen zijn handen genomen. Hun kus had gevoelens bij hem losgemaakt die hij nooit vergeten was. Alleen God had hem ervan weerhouden om die avond een grens te overschrijden.

Hier, op dit strand, voelde Tommy dezelfde bekende spanning.

Annalee draaide haar gezicht naar hem toe. 'Ga er maar van uit dat je woedend wordt.'

'Op wie?' Hij schoof zijn stoel een stukje dichters naar haar toe, zodat zijn blote knie de hare raakte. 'Nooit op jou, Annalee.'

'Niet op mij.' Ze staaide over het water van de oceaan. 'Morgen. Op die monsters die kinderen verhandelen.' Haar stem kreeg een bezorgde klank. 'Je kunt niet met hen in gevecht gaan, Tommy. Ze zullen je arresteren.'

Zijn hart werd warm terwijl hij haar aandachtig opnam. 'Je kent me.'

'Ja.' Ze keek hem weer aan. 'Beloof het me.'

Nu was het zijn beurt om over het water te staren. Als het aan hem lag, zouden ze morgen elke handelaar in Phuket in zijn kraag grijpen, in een boot zetten en zonder roeiriemen de oceaan opsturen. Maar Gods wegen waren hoger. Het was geen goed idee om zelf voor rechter te spelen. Er zou niets goeds uit voortkomen als hij het heft in eigen handen nam. Vooral hier in Thailand niet. 'Ik zal alleen doen wat je vader me zegt te doen.' Hij drukte weer een kus op haar hand. 'Ik heb het vreemde gevoel dat ik na morgen meer duidelijkheid over mijn toekomst zal hebben... Heb jij ook weleens zoiets gevoeld?'

'Soms.' Ze stond op en rekte zich uit. 'Misschien gaan we op een dag wel hier wonen en voor Each One werken.' Er verscheen een glimlach om haar mooie mond. 'Dan kan ik met jou op dit strand wandelen wanneer ik maar wil.'

De zon raakte bijna het water aan. De kleurenschildering in de lucht was adembenemend. Hij stond op en sloeg zijn arm om Annalee's schouders. 'Hoe voel je je?'

'Uitstekend.' Ze draaide zich naar hem toe maar zorgde ervoor dat er een paar centimeter afstand tussen hen bleef. In Thailand was het niet toegestaan om in het openbaar gene-

genheid te tonen. Voor toeristen gold deze regel niet, maar zelfs omhelzen kon als onbeschaamd worden beschouwd. Ze legde even haar hand tegen zijn wang. De gevoelens die dat losmaakte, lieten zich niet verjagen. Ze lachte. ‘Ga je mee wandelen?’

‘Ja.’ Hij klemde zijn kaken op elkaar en talmde. ‘Deze avond mag van mij eindeloos duren.’

Ze glimlachte. ‘Ja.’

Ze liepen langs het water, langzamer dan eerst. ‘Wat zou het fijn zijn als we al wat ouder waren.’ Tommy bleef recht voor zich uit kijken. ‘Dat we onze studie al hadden voltooid en zeker waren van ons beroepskeuze.’ Ze liepen nu over het meest afgelegen stuk strand. Niemand die hen zag.

‘Hm-m.’ Ze zweeg even. ‘Dat klinkt geweldig.’

‘En ik wilde dat dit geen zendingsreis was.’ Hij vertraagde zijn pas, en bleef toen staan, met zijn blik op haar gericht. ‘Maar onze huwelijksreis.’

Annalee keek met een dromerige blik naar hem op. ‘Dat zou ik ook wel willen.’

Ze hadden het al eerder over een toekomstig huwelijk gehad. Maar nog nooit op een leeg stuk strand, aan de andere kant van de wereld. Tommy deed een stap naar haar toe. En nog eentje. Er hing zo’n elektrische lading tussen hen dat het hem niet lukte om afstand te bewaren. Ook al wist hij heel goed dat hij haar niet zou moeten kussen.

‘Deze dag met jou hier zijn... het was volmaakt.’ Zijn gefluisterde woorden kwamen nauwelijks boven het geluid van de branding uit. ‘Je bent het mooiste meisje dat ik ooit heb gezien, Annalee.’ Hij pakte ook haar andere hand vast en deed nog een stapje naar haar toe. ‘Je ogen... je hart.’

‘Wil je me vasthouden?’ Annalee keek over haar schouder. ‘Niemand kan ons zien.’

Ze hoefde het geen twee keer te vragen. Hij trok haar in zijn armen. Het voelde fantastisch. Hoe moest het dan wel niet

zijn als... als dit echt hun huwelijksreis was? Zijn wang streek langs de hare, zijn mond raakte bijna haar lippen. ‘Annalee... ik verlang naar je.’

‘Ik wil je kussen.’ Ze zocht zijn blik. ‘We zijn hier alleen.’

Hij streek met zijn vingers door zijn haar en legde toen een hand om haar gezicht. ‘Dat wil ik ook, meer dan wat ook.’ Hun monden waren zo dicht bij elkaar dat hij haar zoete adem kon ruiken.

WEES VOORZICHTIG, MIJN ZOON.

De woorden echoden door zijn ziel. Hij deed een stapje naar achteren en ademde diep uit. Hij hoefde zich niet af te vragen van wie de stem was. God sprak vaak met hem en hij kende Zijn stem en Zijn timing. *Ja, Heer... Ik hoor U. Ik zal gehoorzamen.*

Hij legde zijn handen op Annalee’s schouders. ‘Zie je het al voor je? Opgepakt worden voor zoenen in het openbaar.’ Hij lachte en probeerde het luchtig te houden. ‘Ik denk niet dat je ouders dat leuk zouden vinden.’ Hij probeerde koortsachtig een manier te bedenken hoe ze de plaatselijke regel konden omzeilen, maar die was er niet.

Ze deed een stapje naar hem toe en legde haar hoofd tegen zijn borst. Toen hij haar warmte door zijn dunne witte T-shirt heen voelde, moest hij zich tot het uiterste beheersen om haar niet alsnog te kussen. Ze sloeg haar armen om zijn middel. ‘Je hebt gelijk.’ Ze haalde diep adem en hij voelde haar ademhaling tegen zijn borst, en de sensatie die dat als gevolg had, was meer dan hij aankon. Ze hief haar gezicht naar hem op. ‘Misschien later vanavond. Als het donker is.’

Met een kracht die hij niet van zichzelf bezat, maakte hij zich los van haar. ‘Echt?’

‘Ja.’ Haar ogen glinsterden. ‘Als iedereen slaapt.’

Hij wilde niets liever. Maar hoe geweldig het idee ook leek, hij kon het niet laten gebeuren. Als hij eraan toegaf, zou het getuigen van een groot gebrek aan respect voor haar ouders.

Ze draaiden zich om en liepen terug naar het hotel, nog langzamer dan eerst. Snel genoeg zou de zon in het water glijden en zou de duisternis Phuket bedekken. Tommy zou met Austin in hun kamer wat kletsen over football en over spelers die de Pacers wilden uitwisselen, of over de basisopstelling in het komende seizoen.

Maar voor nu voelde hij het warme zand onder zijn voeten en proefde hij de zilte strandlucht op zijn lippen. En lag de hand van Annalee Miller in de zijne.

Dat vooral.